

Vakantieverslag 9

Vrijdag 23 juni

De nacht was aangenaam koel, de temperatuur is een stuk gezakt. Het zal wel 26 graden worden vandaag, maar nu is het zelfs fris te noemen. Om kwart over zeven loop ik naar de bakker. Die heeft heel lekker brood. We zijn het Franse stokbrood wel een beetje beu. Wel lekker voor erbij, maar als maagvulling niet zo.

Na het ontbijt maken we los en varen tot de eerste sluis met een Belgische vrachtvaarder mee. Hij houdt zijn snelheid bewust zodanig, dat we gelijk bij de sluis zijn. Zelfs in de sluis doet hij heel rustig. Rita heeft via de marifoon een heel gesprek met hem. Het blijkt dezelfde schipper te zijn, die in België langs ede kant lag en met zijn waterscooter rondjes om ons heen maakte.

Wederzijdse herkenning. In de sluis gaan we ruim acht meter naar beneden. Het gaat met ons snel " bergafwaarts" . De wijnvelden strekken zich uit, zover als het oog rijkt. De arbeiders snoeien de bomen en hier en daar wordt er gespoten tegen meeldauw of zo. Ze rijden met speciale karren tussen de stokken door, we denken dat ze aan een kabel zitten, zodat ze weer kunnen worden opgetrokken, als ze beneden zijn. Want het gaat best wel stijl omhoog. We zien herten lopen aan de rand van de wijnvelden. Erg veel ruimte hebben ze niet, maar blijkbaar kunnen ze toch hun eten vinden. Dan horen we een geronk en zien we een helikopter boven de wijnvelden vliegen. Ook die spuit een goedje omlaag waaraan we niet willen ruiken. Maar het is wel een machtig gezicht zo, de heli maakt scherpe bochten en gaat zo'n 6/7 keer over een veld heen. Aan de andere kant van de rivier zien we een mevrouw, schort voor, laarzen aan en een doek om haar hoofd. Zij spuit het goedje met de hand. Een grotere tegenstelling konden we op dat moment niet bedenken. Nog 150 km naar Koblenz. We gaan het halen!

Bij de tweede sluis halen we de vrachtboot weer in, waarmee we ook in de eerste sluis hebben gelegen. Hij heeft moeten wachten op een opvarend schip. We mogen weer achter aan sluiten, maar er gaat ook nog een rondvaartboot mee. De mensen op dat schip staan vol belangstelling te kijken, hoe wij het handelen, die 6 meter omlaag. Als we de sluis verlaten gaat die rondvaartboot er als een speer vandoor. Moet zeker tijd inhalen. Wij komen om 3 uur in de haven aan. Een glaasje fris gaat er wel in. En dan nemen we de fietsen, die hier bij de haven staan en gaan naar Traben-Trarbach, het plaatsje waar we net aan voorbij zijn gevaren. Een oud plaatsje met vakwerkhuisen, oude grote gebouwen en overal de wijnrank, in steen op de gebouwen en torens en natuurlijk ook op de oude stadspoort, die over de brug is gebouwd, welke de beide steden met elkaar verbindt. We lopen wat met de fiets aan de hand. Leuk, toeristisch, en er is een groot feestweekend in aantocht. Overal staat de biertap al klaar. Ze treffen daar fantastisch weer bij. Op de terugtocht gaan we nog even bij de supermarkt langs. We foerageren zodanig, dat we het weekend wel weer doorkomen.

Theo kijkt of het onder de vloer nog steeds oké is. Gelukkig wel. De watertank wordt ook weer gevuld. Zo kunnen we morgen weer met een gerust hart de volgende vijftig km. doen. We hebben een rustige avond. Gaan op tijd naar bed en slapen als blokken.

Zaterdag 24 juni

Even voor 08.00 uur komt de Tarragona, een vrachtschip langs onze haven en maakt zich klaar om de sluis in te varen. Wij komen juist de haven uit en we kunnen meeschutten. Dat is een goed begin van de dag. Om half negen zijn we weer aan de andere kant en varen we in het kielzog van de Tarragona. Harder heeft geen zin, we moeten bij de volgende sluis wellicht toch op hem wachten. Die is weliswaar 20 km. verder maar alleen "sportbote" worden waarschijnlijk niet geschut.

Er zijn hier veel lussen in de moezel dus na een half uur varen ben je hemelsbreed misschien 500 meter verder dan waar je net was. Maar het is wel mooi. Nog steeds varen we langs de wijnstokken. Hier en daar staan de ranken op de berg onder een hoek van 65 graden. Zouden de arbeiders op die helling een lang en een kort been hebben? Langs het water is het een

aaneenschakeling van camperplaatsen, tenten en caravans. De dorpjes zien er allemaal even vriendelijk uit. Veel vakwerkhuisen hier en gekleurde kerken met mooie torens. Hier en daar toch ook een kasteel, hoewel ik er daarvan toch meer had verwacht. Het is zaterdag vandaag, dus op de Moezel zijn ook veel speedbootjes, sommigen met waterskiër erachter. En kanovaarders. We varen onder een dubbele brug door, de auto's rijden over het onderste deel en de trein over het bovenste deel. De treinrails lopen langs de Moezel voor 90 % langs het water. Af en toe verdwijnt de trein in de berg en het is steeds weer de vraag, waar ie er dan weer uitkomt. Net kinderspeelgoed!

Er wandelen mensen op de berg en tussen de wijnvelden door. Jammer dat de druiven nog niet rijp zijn, kon je alvast proeven.

Het is even wachten bij sluis nr. 2. Er komt een rondvaartboot naar boven, er moet een schrootboot in, dan moet de sluis nog weer omhoog geschut worden en dan pas zijn wij, ook weer samen met de Tarragona aan de beurt.

Dit gedeelte van de Moezel, bij Cochem, is echt heel toeristisch. Hotels, restaurants, campings enz. enz. Z'on 45 jaar geleden hebben wij hier eens gekampeerd, maar we zien helemaal niets, wat ons daaraan doet herinneren.

Het plan is in de eerste haven na Cochem de nacht door te brengen. Helaas is de plek, die wij op het oog hebben, vol. De volgende haven ligt door de sluis. En de Tarragona ligt er nog voor. Op volle kracht proberen wij aan te sluiten en dat lukt. Er moet ook nog een rondvaartboot mee, die is nog niet in zicht, dus zelfs wij moeten nog wachten. Natuurlijk zijn de havens op dit gedeelte van de Moezel vol. Over twee dagen kan je hier niet meer varen, dus vertrekt iedereen naar de Rijn. We varen maar verder, want achter de sluis mogen we niet aanmeren. We hopen in de eerst volgende haven wel een plekje te vinden. We varen nu al 10 uur en hebben al 77 km. achter de rug. Bij Brodenbach varen we de haven in, er liggen veel boten aan moorings. Maar er ligt een staalkabel in de haven. Daar mogen we niet voorbij. Die ligt klaar voor morgen, want dan wordt het peil alvast verlaagd. Bij de zeilclub krijgen we toch nog asiel. Er is precies plaats voor onze boten. Een prima plek aan een heuse steiger. Zeilclub is een groot woord, men zeilt hier op dit smalle water (voor zeilboten dan) met kleine bootjes. Maar morgen om 08.00 uur moeten we weg zijn, want dan gaat het verhuizen van de zeil en motorboten beginnen. Nou dat is prima. We drinken een glaasje aan de buiten-stamtafel van de zeilclub. Hebben het rijk alleen, dus dan kan dat. Na het eten doen we nog een wandelingetje. Het dorpje is stil maar wel leuk. Een heel verschil met de toeristische plaatsjes die we hebben gezien. De Nehalennia voelt de grond, als er een vrachtschip langs komt. Moet even naar dieper water. Hij wordt verhaald naast de Maritiem en zo kan iedereen toch weer rustig op een oor.

Zondag 25 juni

Om 8 uur moeten we al los zijn. Dat betekent gewoon de wekker iets eerder zetten. En dat is natuurlijk gelukt. De zon schijnt, al is de temperatuur wel wat lager dan we de laatste dagen gewend zijn. We gaan weer van start en moeten voordat we bij de eerste sluis zijn, z'on 6 km. varen. We passeren in Alken burcht Thurmans, gebouwd in 1192 door Hendrik van Leeuwen. Het staat boven op de berg mooi te zijn in somberheid, maar ziet er nog wel onbeschadigd uit. Het heeft zelf een belegering van 3 jaar doorstaan. De Kurfurst van Trier wilde dit gebied ook wel tot de zijn rekenen, maar kwam van een koude kermis thuis. Geen lekkere jongen, die kurfurst, heeft hier en daar langs de Moezel zijn sporen wel nagelaten.

Bij de eerste sluis van vandaag moeten we wachten. Er ligt een groot koppelverband in. Voor ons vaart de Ailena. Daar kunnen we wel bij. Als we eindelijk de sluis in mogen zoeken we naar een trappetje, om met de sluishaken gemakkelijk de 7,45 meter naar beneden te schutten. Helaas zijn er niet veel van. De sluiskluis, waar we bij komen, is te laag om aan te meren en op de wal is ook geen mogelijkheid. De sluisdeur achter ons is al dicht maar we gaan toch achteruit naast de Maritiem. Over de marifoon horen we een boze sluismeester. " waar zijn we mee bezig". We hebben het even te druk om te antwoorden. Dan komt hij op zijn fiets aangesjeest" of we wel

willen reageren, als hij ons op roept. En die boot past volgens hem wel in de kleine botensluis, dus die had hier helemaal niet in gemogen." Gelukkig heeft hij ook een beetje haast, dus fietst hij snel terug om de sluis te bedienen. Geen zondags humeur, dus!

Natuurlijk gaat het schutten goed, we hebben dit al zo vaak gedaan. Nog 20 km. te gaan op de Moezel. De laatste sluis ligt bij Koblenz, dus nu nog even genieten van de laatste moezelkilometers. Dit gedeelte is beroemd om de rieslingwijn. Het groeit op terrassen die steil op de berg zijn aangelegd. De dorpjes zijn hier vriendelijk, gelukkig niet zo toeristisch. De laatste herinnering blijven het langste hangen. Bij de laatste sluis op de Moezel moeten we nog even wachten. Ook nu gaan we achter de Zwitserse Ailena naar binnen. En ja, we krijgen een "sluisbui" !!! Maar geen mopperende sluismeester en de sluis zakt zo'n 6 meter en brengt ons naar een hoogte van 58 meter boven AP. Vanaf nu krijgen we tot in Holland geen sluis meer. En alleen maar stroom mee!

Na een kilometer komen we op het punt, waar de Moezel in de Rijn stroomt. Het is te merken aan de kleur van het water. Het schone water van de Moezel stroomt in het troebele water van de Rijn. Er is een duidelijk scheidslijn. We varen om de Deutsche Eck heen, Rijn opwaarts om in een haven te komen. Die ligt 2 km. verder. Daar doen we best wat lang over. De tegenstroom is zo'n 5 kilometer per uur. Dan varen we haven Rheilache binnen. We worden keurig geholpen met aanmeren en dan gaat ook de zon weer schijnen!

,s Middags houden we ons gemak. Theo en ik lopen naar de Deutsche Eck, halen folders van de kabelbahn en de vesting aan de overkant, kijken naar het vaarschema van de tochten naar de Lorelei. Want dat moeten we toch gezien hebben. !Zelf de Rijn opvaren is geen optie. De stroom is zo sterk, dat we er met vol motorvermogen naar toe moeten. We hebben dan wel z'n 3 dagen werk, waar we nu in 3 uurtjes komen.

Gewapend met folders van het een en het ander komen we weer bij de boot. We drinken een aperitiefje op de Nehalennia en gaan dan uit eten in een leuke weinstube. Er is een grote binnenplaats, waar veel lange tafels staan. Een gezellige oberin bedient ons en we eten heel lekker en heel gezellig. Morgen om tien uur verzamelen. Dan hebben we een "vakantiedag" in een vakantie.

Maandag 26 juni

Op tijd onder de douche. Natuurlijk kan dat niet zomaar. Het is een apart gebouwtje, aan het einde van de havens, die in deze rivierarm zijn en wordt gebruikt door de gasten van die vier havens. Niet dat het hier nou zo druk is om kwart over zeven, maar een stukje lopen is het wel. De code is dezelfde als de havenpoort, dus dat komt goed. De deuren van de douche staan open. Klein maar schoon douchehokje. Uitkleden en de kraan aan.....alleen maar koud water.....dat heb ik weer! Dan denk ik opeens aan de mogelijkheid dat er aan de buitenkant een warmwaterautomaat kan zijn. Dus...weer wat kleren aan...en ja hoor, het hangt er. Had ik niet gezien bij het naar binnen gaan, de deur hing ervoor. Gelukkig had ik een euro bij me, dus toch warm water. Nou ja, een wisseldouche, zal ik maar zeggen. Maar dat lijkt gezond te zijn, dus geen klachten! Na het ontbijt en een afwasje verzamelen we ons en nemen de kuierlatten naar de boulevard. Het schip, wat naar de Lorelei gaat, heeft vandaag helaas alleen een heenvaart en gaat dan door naar Rudesheim, waar het morgen een bedrijfsuitje moet varen. Nu hebben we de volgende opties: we kunnen meevaren tot de Lorelei en dan met de trein terug, of op een andere dag gaan. Nu is dat zelfs wat lastig, want er gaan niet zoveel schepen die kant uit. Dus: we gaan mee! We lopen de boot op en nemen op het dek een plekje in. In de zon, af en toe een windvlaag, precies goed. Koffie gehaald. Dat krijg je hier in een kannetje en is gelijk goed voor twee kopjes. We maken drie kannetjes leeg en dekken de anderen toe met mijn vest, blijft de koffie nog wat warm. Dan vertrekt het schip, maakt zich los van de kade en moet behoorlijk gas geven om daar weg te komen. Alle vaart die achterop komt en al in de opgaande vaart is, moet voorrang krijgen. Het is een leuke tocht. We zien tal van burchten, sommige nog heel maar veel toch al aangetast door de tand des tijds. De kapitein vertelt af en toe wat over de omgeving en de

plaatsjes, waar we aan voorbij varen. Dan geeft hij het stuur over aan zijn 1e stuurvrouw en gaat zelf koffie drinken. Onze mannen hangen wat om de stuurhut heen, dus geeft de kapitein toestemming om in de stuurhut te kijken. Dat laten ze zich geen twee keer zeggen. Ze hebben een aangenaam gesprek met de stuurvrouw, die blijkt diverse jaren in en op de Nederlandse wateren gevaren te hebben met charters en ander varend materiaal. En nu dus op de Rijn. Ze spreekt zelfs nog een woordje Nederlands. Als we honger krijgen gaan we benedendeks naar de eetzaal. We zijn net op tijd weer aan dek om het schip te zien afmeren. We zijn op de plaats van bestemming, maar nog lang niet bij de Lorelei. Lopen is geen optie, te ver en te hoog. Gelukkig gaat er een bus en in 10 minuten komen we op een hoogte van 125 meter boven de Rijn. We lopen naar het uitkijkpunt en zien hoe de mythe van de Lorelei is ontstaan. Er is hier een scherpe bocht in de rivier. Vaak is het er wat mistig. De wind waait hier door deze canyon en maakt dan een zingend geluid. De schippers hoorden dat en waren van mening, dat er een sirene (Lorelei) zong. Zij werden hierdoor zo afgeleid, dat menig schip op de klippen liep.

Het is een prachtig gezicht, de rivier, de schepen erop en het systeem van lichten, waarmee wordt aangegeven of er een schip aankomt en in welk gedeelte van de bocht het zich bevindt.

Opgaande schepen hebben tijd nodig om de bocht te ronden, afgaande schepen hebben moeite de snelheid onder controle te houden, want de Rijn heeft hier een erg sterke stroming.

Goed dat we hier wat in de schaduw kunnen staan, de temperatuur is opgelopen tot 28 graden. Dat vraagt om ijs. Op de berg is ook een rodelbaan en daar verkoopt men ijs. Terwijl we hiervan genieten kijken we naar de mensen die in de Rodels vertrekken en met glunderende gezichten weer binnenkomen. Als onze bus aankomt stappen we in en de chauffeur brengt ons in 7 minuten naar het station. Kaartjes kopen, even wachten op de juiste trein, instappen en in 36 minuten zijn we weer in Koblenz.

Tevreden lopen we terug naar de boot. Leuk, zo'n "vakantiedag" En toch weer wat reuring op de steiger. Er zijn hier beverratten! Een hele familie komt hier foerageren, moeder en drie kleintjes, en nog wat aanverwanten. Heel leuk om te zien. De avond is rustig en lezen we ons boek. Toch weer wat spanning! Maar het zal ons niet uit de slaap houden. Morgen weer een dag! Welterusten.

Vakantieverslag 10

Dinsdag 27 juni

Het hoeft niet heel snel vandaag. Om half elf drinken we koffie op de Joker en lopen dan naar de Deutsche Eck. Hier gaat een gondelbaan omhoog, die ons naar de vesting op de andere oever brengt. Mooi gezicht, zo hoog. Je kunt naar alle kanten kijken, al is het niet helemaal helder. Bij de vesting Ehrenbreitstein stappen we uit. Dit is de grootste vesting in Europa, op Gibraltar na. In de winkel vragen we een audiofoon. Want in de vesting zijn ook allerlei tentoonstellingen en alles in het Duits lezen, vermoeit op den duur. Nu kan je in je eigen taal luisteren naar de geschiedenis en de bezienswaardigheden die je ziet. Best handig. Het is een vesting, gebouwd als Burcht en later veranderd in deze Vesting. Er is nog veel authentiek en prachtig onderhouden. In een van de hoeken van de vesting is nog een compleet woonhuis ingericht. Na de oorlog stond de vesting leeg en mensen die geen huis hadden, namen in de vesting de beste plekjes en richtten daar hun woning in. Voor DM 26,00 per maand woonden ze daar, wel met water en licht, maar verder geen enkel comfort. Er is een portret van een mevrouw, die als kind daar is komen wonen en pas op haar 70ste is weggegaan. Vroeger hadden ze alleen het bergpad hoog en laag te gaan, later werd er een verbinding gemaakt via het dorpje Ehrenbreitstein. In de vestinggracht staat alles gereed voor een concert. Ook hier slaat de commercie toe. Het is tijd voor koffie en taart. Want dat zijn we Frankrijk en België niet tegengekomen. Het smaakt dus ook prima, de rabarbertaart! Dan maken we ons klaar om weer met de gondellift naar beneden te gaan. Allemaal willen we voorin zitten, in de gondel, daar heb je immers het mooiste uitzicht. We proberen te zien, of er veel water naar beneden komt bij de stuw van Koblenz, maar er is geen verschil met gisteren. Weer met beide voeten op vaste grond lopen we nog even naar de Deutsche Eck. Effe plaatjes schieten van Wilhelm I, die hier de staten van Duitsland verenigd heeft. Hij torent,

gezet op een paard, hoog boven alles uit. En dan gaan we weer naar de boot. Ook nu zien we de beverratten aan de kant van de haven. Het is vrij uniek, dat ze hier zijn. Het is een van oorsprong Zuid-Amerikaans dier, wat zich voedt met groen. Geen gevaar voor eigen leven, dus kijken we gebiologeerd naar deze moeder met jongen. 's avonds doen we koffie en een boek in eigen boot. Morgen weer een dag!

Woensdag 28 juni

We slapen lang uit. Nu kan het nog! Morgen gaan we weer varen, dus is er geen tijd om uit te slapen. Om 11 uur is er koffie op de Maritiem en daarna gaan we naar de supermarkt. Die is hier niet ver weg. Even de voorraden weer aanvullen. Na de lunch splitsen we ons, wij willen graag gaan fietsen langs de Moezel, de anderen gaan liever naar de Altstadt van Koblenz. Dat is een stukje Koblenz met oude gebouwen en kerken.

En ze gaan met de bus, want Cobi heeft last van haar voeten.

Wij halen de fietsen uit de bakskist en bepalen een route. Nou ja, we gaan naar een gedeelte van Koblenz, wat aan de Moezel ligt. Voor ons gevoel is dat naar het westen doorsteken. Maar de fietspaden zijn hier niet zoals thuis. Als we de brede laan naast onze haven affietsten, komen we op een autoweg terecht. Als dat zo moet, dan moet dat maar. De auto's passeren ons met grote snelheid. Dan zien we iets wat op een fietspad lijkt. Die gaat zelfs nog onder de weg door. Aan de andere kant kunnen we ook nog een stukje voort, en dan houdt het pad op bij een grote wenteltrap. Daar kunnen we niet op, zeker niet met deze zwaardere e bikes. Terug dan maar, we fietsen het tunneltje voorbij, maar ook in deze richting loopt het dood. maar weer terug.

Uiteindelijk komen we langs ifie en afie, maar vinden toch de Moezel. Lekker een stuk gefietst, maar we zien nog niets van de verlaagde waterstand. We doen een koppie onderweg en fietsen terug. Ook wij komen langs de Altstadt en "doen" ook nog een kerk, het Rathaus en een mooie oude tuin. Als we naar de boot fietsen begint het te plenzen. We schuilen onder een afdak.

Gaandeweg komen er steeds meer mensen bij ons staan. Dan stopt de regen en gaan we weer verder. Maar nauwelijks 100 meter verder bleek de wolk nog niet leeg te zijn. We zoeken de volgende schuilplaats, onder de grote brug, die de Westoever met de Oostoever verbindt. Terug bij de boot snel de fietsen weer opgeborgen en eten gemaakt. De burens zijn nog niet terug, die zien we pas later. De bus gaat maar om het half uur, maar stopte gelukkig wel bij de goede halte.

's avonds brengen we elkaar op de hoogte van wat we hebben gezien, stippelen de route voor morgen uit en keezen we op de Joker. Weer een goede dag gehad. Morgen gezond weer op en de Rijn verkennen.

Donderdag 29 juni

We gaan weer op route. We hebben lang genoeg voor de wal gelegen. We krijgen nieuw vaarwater, de Rijn. De Rijn is de langste en snelst stromende rivier van West Europa, ontstaat in Zwitserland. Wij zullen er maar een deel van doen, n.l. 266 km. in Duitsland. Dan zijn we bij de Nederlandse grens en het plan is dan om naar de Gelders IJssel af te zwenken. Om negen uur maken we los en varen de haven bij Koblenz uit. We hebben het prima naar onze zin gehad, maar we hebben weer zin om te varen. We gaan vandaag naar Oberwinter, een plaatsje zo'n 50 km stroom afwaarts. Direct als we de rivier opvaren is het al te merken. Wat een stroom staat hier. Normaal gaan we met 1900 toeren een km. of negen, maar nu loopt de teller soms op naar zeventien. Da's genieten! Zo zullen de 50 km. snel gedaan zijn. Het is leuk, deel te nemen aan de scheepvaart. Die is hier best druk, maar we gaan met de flow! Als we een schip tegen komen met een blauw bord, varen we braaf naar de linkerkant, zodat we elkaar aan stuurboordzijde kunnen passeren. Voor de schepen, die ons willen inhalen, gaan we keurig aan de kant.

Het is best wel mooi hier, de verhalen gaan dat het saai is en er veel industrie is, maar dat klopt (nog) niet. Hier en daar staan grote burchten op de bergen. Daar is de rivier beroemd om. Er is hier door koningen en bisschoppen gevochten om meer macht en rijkdom. En dat kon je laten

zien door grote, soms mooie en/of soms stoere burchten te bouwen. Veel is bewaard gebleven, soms zijn het ruïnes. Maar stuk kan ook mooi zijn!

We varen langs Remagen en Linz. Dat zijn mooie stadjes, zegt men, maar we kunnen niet overal stoppen. Direct aan de rivier is geen optie, er is niet overal een haven. Die vinden we wel bij Oberwinter. We varen naar binnen en hebben de keus uit heel veel plekjes. We liggen dicht bij het stadje en om daar te komen moeten we een drukke weg oversteken. Gelukkig is er op zo'n 500 meter een oversteekplaats. Ook de trein komt met grote regelmaat langs. Na de lunch gaan we spazieren! Het stadje is prachtig oud. Heel veel in goede staat verkerende vakwerkhuisen. Het ademt rust uit, hoewel er best wel reuring is. We drinken een glaasje fris op een terras, onder een grote brede boom. En we houden het droog, totdat we weer bij de boot zijn. Er komt een enorm regengordijn naar beneden. Geeft niks, we hebben gelukkig een droge dag gehad. Na het eten doen we een keezje en gaan op tijd te kooi. Morgen naar Keulen!!!

Vrijdag 30 juni

Wat heb ik toch met douches?. Om half acht loop ik op mijn badslippers naar het douchegebouw. Theo had al gemeld, dat het echt niet luxe was. Vier kleine douches naast elkaar, een stoel tegenover iedere douche en een muntautomaat voor warm water. Ik doe de munt in de automaat, trek mijn kleren uit, draai de kraan open en helaas, alleen maar koud warm. Ik ben er nog maar alleen, dus kan best in mijn nakie naar de muntautomaat. Een paar keer flink timmeren wil nog wel eens helpen, maar niet dit keer. En dus was ik me maar bij de wasbak met, inderdaad, koud water. Had ik ook in de boot kunnen doen. Maar opgefrist stap ik weer naar de boot. Lekker ontbijtje gemaakt. Jaap is dit keer naar de bakker geweest en neemt, behalve lekker brood, ook lekkere koffiebroodjes mee. Dan gaan we van start. De Nehalennia vaart vandaag op kop. Het gaat weer lekker snel, we hebben zo'n 5 km. stroom mee. We passeren Bad Honnef en hebben dan een prachtige gezicht op de ruïne Drachenfels en Slot Drachtenburg. Overblijfselen van een rijk, maar roerig verleden. Ook hier is het erg toeristisch. De rondvaartboten varen af en aan. De overige scheepvaart is druk. Er passeren ons veel boten. Vaak moeten we het vaarwater oversteken, omdat de tegenligger bergop vaart, het liefst in de binnenbocht, waar de tegenstroom het minst is. Het is een leuk en enerverend spel. Als je het eenmaal doorhebt hoef je hier echt niet bang voor te zijn. In Bonn kunnen we helaas niet aanleggen, het heeft geen haven. Er zijn wel laad- en loskades, maar daar mogen wij geen touwtje aan de wal zetten. Als we Bonn zouden willen bezoeken, dan kan dat met de trein. Nu gaan we door naar Keulen. Als we in de buurt komen, zien we de Dom al van verre, wat een machtig bouwwerk. We zoeken een plekje in de Rheinhafen. Dit was vroeger een industriehaven, maar ligt te veel in het centrum en is nu in gebruik als plezierhaven.

Het is omringt door grote gebouwen. Op de kop van de haven is het chocolade museum. Nu staan er ook allerlei tentjes, er blijkt Culinair Keulen te zijn. Veel drank, worst en friet, maar ook kleine tomaatjes, apart verpakt, BBQ producten enz. enz.

Als er tijd is, gaan we daar een bezoekje brengen. Maar eerst naar de dom. Er rijdt een speciaal treintje langs alle bezienswaardigheden. Bij toeval kunnen we zo instappen. We rijden langs veel kerken, musea, stadhuis, de "alt-stadt". Bij de Dom stappen we uit. Wat een gigant! Best wel mooi uitgevoerd. Veel tierelantijnen, zowel binnen als buiten. Men is met de bouw begonnen in 1248 en in 1880 is de bouw pas afgerond. Als we "dom" genoeg zijn gaan we lopend richting het chocolade museum. We komen door de Alt-stadt, gezellig, veel terrasjes, veel mensen, veel bier. Bij het Chocolademuseum is het druk. Veel groepen, maar we kunnen er natuurlijk nog prima bij. Hier wordt het verhaal verteld van de Lindt chocolade, de oprichter hield van chocolade, dacht in chocolade, maakte vrienden met chocolade en wilde de wereld vrede brengen met chocolade. Het proces, vanaf de groei van de cacao boon tot dat het in de winkel ligt, wordt uit de doeken gedaan. Best interessant en nog een chocolaatje toe. Als we na afloop nog een kopje chocolademelk willen drinken, is er geen plaats meer om te zitten, het restaurant is blijkbaar door een groep afgehuurd. Dan maar koffie op de boot. En lekker eten koken. 's avonds een keezje op

de Maritiem. Team CenT was in vorm en won. Leuke dag gehad, deden Keulen in vogelvlucht maar hebben er toch een aardige indruk van. Morgen gaan we weer verder!

Zaterdag, 01 juli

Vandaag gaat de reis naar Düsseldorf, zo'n 56 km verder. Ook nu gaat het weer met gezwinde spoed. En er vaart weer van alles op de rivier. We komen boten uit Zwitserland, België, Frankrijk, Duitsland en Nederland tegen. Maar de Nederlandse vlag wappert toch het vaakst achter op het schip. Grote combinatie's uit onze schepenhoek, Rotterdam, Dordrecht, Zwijndrecht enz. Met containers, hoog opgestapeld, kolen, schroot enz.

De Rijn slingert zich hier een weg door het landschap, daardoor is het nooit saai. Altijd weer is er wat te zien achter de volgende bocht.

Om 13.00 uur zijn we in Düsseldorf. De hoge Rheinturm is al van verre te zien. Hij is 234 meter hoog en in de avond straalt hij licht uit. Zien we straks wel.

We treffen het, de Tour de France is in de stad. En in de buurt van de haven. We nemen de paraplu, want het regent af en toe, en gaan richting het circuit. Natuurlijk is er veel volk op de been, maar we krijgen toch aardig mee, hoe het er zo aan toe gaat. Het was een tijdrut, de proloog. Zodoende kwamen alle renners met tussenpauze's langs. Eerst twee motoragenten met blauw zwaailicht, dan de renner gevolgd door de volgauto. Vaak was daar, zeker bij favorieten, nog een motor tussen, waar vanaf opnames werden gemaakt. Heel leuk om eens mee te maken. Maar een koppie op z'n tijd gaat er ook goed in. Zeker als de stad vol gezellige mensen is, en hier en daar een groot TV scherm staat. Zo hoeft je niets te missen. Om zes uur is het wel zo'n beetje klaar, alle rijders zijn geweest en wij gaan naar de boot. Lekker eten en een keezje op de Joker. Om half elf is de toren inderdaad mooi. Met laserlicht stuurt het veel kleuren de hemel in. Heel leuk en we staan vooraan voor het maken van een foto.

Dan zoeken we de kooi weer op. Morgen een wat langere vaardag, naar Wesel. Tot dan.